

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1871/2015
18.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарице, чланова већа, у парници тужиоца Дечији вртић Н. из П., чији је пуномоћник Ћ.Б., адвокат из П., против туженог С.Љ. из П., ради исељења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2111/14 од 25.11.2014. године, у седници одржаној 18.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог за одлучивање о ревизији туженог, као о изузетно дозвољеној по основу члана 395. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2111/14 од 25.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2111/14 од 25.11.2014. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Прибоју П1 254/11 од 02.04.2014. године којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да се са свим лицима и стварима исели из пословног простора тужиоца који се налази у П. у ул. ... бр. ... на спрату, површине 52,42 м² и да исти испражњен од лица и ствари преда у државину тужиоцу, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 163.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној на основу члана 395. ЗПП због разматрања правних питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и потребе за новим тумачењем права.

Решењем Р1 172/15 од 16.07.2015. године Апелациони суд у Крагујевцу предложио је Врховном касационом суд одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној у смислу члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд није прихватио предлог туженог за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ревизији по члану 395. ЗПП, зато што спорно правно питање није од општег интереса, а нема ни потребе за новим тумачењем

права. Одлуке на које се тужени позива у ревизији заснивају се на другачијем чињеничном стању, па се не може говорити о потреби уједначавања судске праксе.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, бр 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11), у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/2014) па је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према прелазној одредби члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама важећег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/11), поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11), а који није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона. С обзиром да је у конкретном случају поступак започет пре 01.02.2012. године, као дана ступања на снагу важећег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11), примењују се одредбе ранијег ЗПП („Службени гласник РС“, бр 125/04, 111/09). Једини изузетак од примене овог правила садржан је у одредби члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), која се односи на новчану граничну вредност за оцену дозвољености ревизије. Према наведеној одредби ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године).

У конкретном спору тужба ради иселења поднета је 13.05.2011. године. У тужби је означена вредност предмета спора на износ од 500.000,00 динара и та вредност није мењана до окончања поступка пред првостепеним судом. Спор је правноснажно окончан другостепеном пресудом донетом 25.11.2014. године.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**